

به سلامت بروی و باز گـردی
و چون اردی روی و غاز برگـردی

xxx۱

دکان را که باز گـردی بسم الله بگو
پشت پیشخان که نشستی بسم الله بگو
تا اینکه خداوند به دکان برکت دهد
و نکبت از کسب و کارمان دور گـردد
دو خیک روغن از سه سال پیش
در گوشه دکان افتاده و نخاله شده
یکروز با یک فرصت پیدا کنی خیک روغن را آب کنی
یکبار سیب زمینی در آن بریزی
برای مشتری قسم غلیظ یاد کنی
که روغن خالص گرمانشاهی است
میخواهم مگه بروم ای جانعلی عزیز
جان تو و جان خانه و دکانم

xxx

پشت ترازو هیچگاه بی وضو نشین
زیرا خیر و برکت از ترازو خواهد رفت
ای شاگرد عزیز ، حواست را خوب جمع کن
دوتا سنگ یک منی در درون دکان است
یکی از آنها یک من ویازده درم بالاست
دومی از یکمن ده درم کمتر است

جنس هینسی دوکانه ره آیتا اوسان
 مشتره چیک چی فادی اویتا اوسان
 نکنی سهو و خطا ترا بخدا
 نکنی حاجی بعد از اینسه توگدا
 خایمه مکه بشم جانعلی جان
 جان تو جان می خانه می دوکان

xxx

تی دیما ماشین بزن تغ دنگان
 تی دسا حنا بنسه دوعا بخوان
 ایتا خم پور داریمی اروا دوشاب
 هرچی بفروختی دوکون هونقذر آب
 موش اگر دمردده دوشابه میان
 یواشه موشه دوما بیگیر فیشان
 حاجی خانه رودباری دوشاب خوره
 پول اگر ناره نسیسه بیره
 فروشی تو ندا تون دوشاب زره
 بعد از اون ککر زنی تی دست و پره
 جانہ زای نجست و پاکه بشناس
 نا هساپاکه می دوکان و اسناس
 پولانه بانگ فاندن سوابنسه
 فادن اعیانانسه قرض الحسنه

جنسی که برای دکان میخوری اولی را بردار با آن وزن کن
 به مشتری چیزی که می فروشی با دومی بکش
 مبادا تو را بخدا سهو و خطائی ازتوسر بزند
 و حاجی آیندهات را گدا و بینوا سازی
 میخوامم مکه بروم ای جانعلی عزیز
 جان توو جان تو و خانه ودگانم

xxx

به صورتت ماشین بزن تیغ نینداز
 به دستت حنا بگذار و دعا بخوان
 یک خم مملو از دوشاب اروا داریم
 هرچه از آن فروختی همانقدر آب بریسز
 موشی اگر میان دوشاب مرده باشد
 دمب موش را به آرامی بگیر و دور بینداز
 حاجی خان رودباری دوشاب خور است
 اگر پول نقد نداشته و نسبه ببرد مانعی ندارد
 به عجله ، دوشاب زردوش را به فروش رسان
 و بعد از آن دستت را بشوی و گر بسزن
 ای فرزند عزیز نجسی و پاکی را بشناس
 تا به حال ، دوگان و اساسم پاکنند
 پول را بانگ نده جدا بگذار
 به اعیانها قرض الحسنه بسده

مه‌ادا مردمه تنزیل فاگیری
 اگر تنزیل فاگیری لال بیمیری
 پوله تنزیل چه مانه آتسه بور
 وای از تنگی و تاریکی گور
 من ایتا را دانمه راسته رایسه
 نه تنزیل کفتنیسه نه گونایسه
 چل تومن پوله وایتا حب نبات
 شصت تومن صلح کنی با صلوات
 به سلامت روی و بساز آئی

مثل اردک روی و غماز آئی
 خرجی ره هر شب آیه می پیله زن
 تی دهن زبان دره تشر بسزن
 کوچی تا بی ولد و اولاده
 خدا یه خوش آیه بیشتر فاده
 پیله خانه کوچی خانه دو تا زن
 از دویست تا نیبه بیشتر جمعا
 حاجی نصرت که کیلان شایه خوره
 خونکه نانه آب زنه نیشینه خوره
 او یارو لتت نشای پسا کار
 پیجا چشما دبدده سفره کنار

مبادا که از مردم نزول بگیری
 اگر نزول بگیری لال بمیگیری
 پول نزول به شعله آتش میماند
 وای از تنگی و تاریکی گور
 من یک راه راست می دانم
 نه تنزیل گفتنی است نه گناه
 چل تو من پول و یک حب نهمات را
 با شصت تومان با صلوات صلح می کنی
 به سلامت بروی و باز آئی
 مثل اردک بروی و غاز باز آئی

زن بزرگم هر شب برای خرجی می آید
 زبان در دهان تست توپ و تشر بزن
 اون کوچگه بی فرزند است
 بیشتر به او داده شود خوشایند خداست
 برای خانه کوچگ و بزرگ و دو تازن
 جمعا "از دویست تومان بیشتر نشود
 حاجی نصرت که پرنده گیلا نشاه را می خورد
 به نان خشک آب می زند و می نشیند و می خورد
 آن یارو که پاکار لشته نشاست
 در سر سفره ، چشم گریه را می بندد

هتو پن غاز یک‌شیه وا ، و چینیه
 رعینه خونابه شیشه دوکونیه
 انتخاباته گبسه ، دیم بالا دیسم
 اوشانی خون به اوشانسه سرودیم
 فاندری مرغ وکیل ، ایشپته‌کا
 وای به احوال خروس و خوتکسا
 الفرض لاتمه قارون نیمسه
 صاحب میلیون و بیلیون نیمه
 وا قناعت بوکونید یاد بیگیرید
 چی خبر ایسه ، می کوفتا بوخوریید
 اما او کورکی هیجده سالسه
 پرو مار ناره ، یتیمه جفله
 اونکه با غمزه و ناز آیه دوکان
 کاس چوم ، گرنجی مو ، سرخه جولان
 اونکه خو ناخونا نیشتر بوکوده
 اونکه خوا بروییا ایشکر بوکوده
 پانه ، پا اوسانه ، چه مانه ؟ تورنگ
 کتله کفش دوکونه مال فرنگ
 انی دامسن کوتایه تا زانسه
 لوچ نیسه ، لوچان زنبه مه بانسه
 لوچان و خنده ایجانسه عالیسه
 مرواری قوطی کلید قلقلیه

و به این ترتیب پنج غازها و یکشاهی‌ها را جمع می‌کنند
و خون رعایا را به شیشه می‌کنند
صحبت از انتخابات مجلس است دیم بالا دیم
خونشان به سر و رویشان
وکیل مرغ را می‌بینی ، اشپیتگا است
وای به احوال خروس و خسوتگا
بهر حال ، من لاتم و قارون نیستم
صاحب میلیسون و بیلیسون نیستم
باید قناعت و صرفه‌جویی را یاد بگیرند
مگر چه خبر است ؟ کوفت بخورند
اما آن دخترک هیچ‌جده ساله
که پدر و مادر ندارد و یتیم و بچه سال است
آنکه با ناز و غمزه به دکان می‌آید
چشم زاغ ، فروری مو و سرخ‌گونه است
آنکه ناخنش را نیشتر کرده
و ابرویش را نازک کرده
قدم می‌نهد و قدم بر میدارد ، عین قرقاول
گفش چوبی گار فرنگ به پا می‌کند
دامنش تا زانوس و کوتاه است
چشمش چپ نیست ولی از روی تمسخر چپ می‌کند
چنین حالتی که توام با خنده باشد ، عالی است
کلید قوطی مروارید ، با قل‌قل دادن صورت می‌گیرد

انی لب ، ولش نوخورده ، ولشسی
 انی چشم مژه ، تیج و تمشسی
 لبه لب خالش ، عینا " چه مانه
 زغالی برفه ره ، کوره سوجانسه
 دیمه دیمه ، سالک مالسه داره
 ماچی پامته ره ، پا چالسه داره
 برفه تن ، جان و بلوری دس و پر
 دو تا لیمو چی چی لورزه سینه سر
 اونکه هر هفته ای شب جیم زنه
 شم اویا یتیم نوازی کونمسه
 هفته ای صد تومن او جغله فسادن
 به حساب خرج خانسه جم بزن
 تو دانی من حاجی شیخه مریدم
 مؤمنم ، مقدسم ، ریش سفیدم
 حاجی شیخ گفتی ای روز منبره سر
 ایها الناس امان از محشر
 هر که یاری نسما یسد به یتیم
 می فتد کله معلق به جحیم
 طلبنا " للمرضات الایسه
 که خدا از می نیست آکایسه
 بار الهنا به حق پیغمبر
 من بیچاره بیامرز و ببر

لبش ، تمشک نخورده ، تمشکی است
 مژه چشمش ، همچون خار ، تیز است
 خال پهلوی لبش ، به چه می ماند
 به مرد زغالی که هنگام باریدن برف ، کوره آتش کند
 در کنار چهره اش نشانه ای از سالکی دارد
 برای زیر متنه بوسیدن ، جای پا دارد
 تنش همچون برف سفید و دست و پایش همچون بلور درخشان
 و دو پستانش بسان لیمو ، روی سینه اش لرزان
 آنکه در هر هفته یکشب ، غییم می زند
 نزدش می روم و یتیم نوازی می کنم
 هفته ای صد تومان به آن بچه بده
 و به حساب خرج خانه منظور بدار
 تو میدانی که من مرید حاجی شیخم
 مؤمن و مقدس و ریش سفیدم
 حاجی شیخ یگروز بالای منبر می گفت
 ای مردم ، امان از روز محشر
 هر کس به یتیم یاری نکند
 گدایان را به جهنم خواهد افتاد
 محض رضای خداست
 خدا از قصد و نیتم آگاه است
 خداوند ، تو را به حقیق پیغمبر
 من بیچاره را بیامرز و بمیران

شاعر رشتیسا ، افراشته نسام
نسیه یکشی فاندن جان کلام

www.KetabFarsi.com

به شاعر رشتی که افراشته نام دارد
مخلص کلام اینکه یگشاهی نباید نسیم بدهی

www.KetabFarsi.com

سجل فاگیران^۱

ره آشوره ، خبرداری سجل فاگیران بامودی
نه ای نفر ، نه دو نفر ، عده افغان بامودی
پاتوک پاتوک پرچینه کون ، جخوس بیدین چی خبره
نشان بزه ، عصا به دس کیخداخانه محشره
اشانی کولایه اسب نال ، هه پیله گی ایتا آپاره
اشانی عصالو پایه یه ، گردنا قنناق بنددره
اونکه اونی دیمه کوله ، خال زره نشان دره
فارسی گب زنه همش ، هون هوشانه پیله تره
ای لنگه تونگ به دس داره ، اوتونگ چیره ساعت داره ؟
منکه نیده بوم تا هسامرداک و تونگ . ره آشوره
نلاره سر فامج کونه ، خو میرزانا دستور دهه
فاش دهه ، خنده کونه ، بعینه اربابه مانسه
دیروز بوشوم سجددره ، می دیل زه ای تراف تراف
تا دوخاده نامت چیه ؟ می دیل دکفته بهمه نواف

پسر، آشور، خبرداری که مامورین شناسنامه آمده‌اند؟
نه یک نفر، نه دو نفر، بلکه مانند فوج افغان آمده‌اند
پاورچین، پاورچین، زیر پرچین پنهان شوبین چه خبر است
از نشان زده‌ها و عصا به دستها در خانه؟ گدخدا محشر است
نعل اسب کلاهشان باین بزرگی است باندازه یک سنگ صاف
عصایشان چوب باربری و درگردنشان بند قنناق آویخته
آنکه روی برجستگی چهره‌اش خال زره‌نشان دارد
و همه‌اش فارسی صحبت میکند همان بزرگتر آنهاست
یک النگو در دست دارد و معلوم نیست آن النگو چرا ساعت‌دار است
من که تا به حال مرد النگو به دست ندیده بودم آشور
روی تالار قدم می‌زند و به منشیانش دستور می‌دهد
فحش می‌دهد می‌خندد بعین مثل ارباب خودمان
دیروز برای شناسنامه‌ام رفته بودم دلم تاپ تاپ می‌زد
تا صدا گرداسمت چیه؟ بند دلم پاره شد

۱- این شعر را در دورانی که مامورین سابق آمار برای صدور
شناسنامه اهالی به‌دهلت میرفتند و مقصود از این کار تهیه آمار
از ساکنین روستاها و سرشماری بوده سروده است.

بگفته غلام بچه خاش حسنه ، نقی پسر
 خو چومانه زاغ دگاده فاندروستی ، خاک بهمه سر
 می گازه گوشتا فاندروست می گوشه پوشنا فاندروست
 می گردن رگا بیده هایچه می موشتا فاندروست
 می دیم بوبو دیواره گیل هی مرا جودگی او کوفت
 اسامگر ولاکونه چومان میشین ار سو دکفت
 می مار می زن می سه تازای ، همه تا از سیا سفید
 یکان یکان من بگفتم اون بینیو پشت قبض رسید
 ایوار بیدم کال کالر بگفته اُ ، پسر ، حسن ،
 تو بیست ویک مائل نوکون اینجارا یک انگشت بزن
 مرا گوئی؟ چنگرا بوم ، خیال بوکون موشورفه آب
 فوومی گردنه پسه گلاب تی رو بوبوم خراب
 ایوار بیدم کخدا صفر هرای زنه . "ره حسنه"
 چیره گبا جواب ندی؟ تی دهنه زبان دینه ؟
 ایوار دووار خواستیم بگم تی سرقسم کخدا صفر
 پول امراجیویزانه ای تی کوچی پسر تی پیله پسر
 تی همسایاتی دارسایاتی خونکا تی مرغ تی سگ
 همه معاف همه لحاف خاش حسنه لاپ بیسته یک
 فردا من اجباری بشم می جغلانه کی وابداره
 غرامته کی واسی فاده می مزرعه کی وا بکاره ؟
 چی دردسر می پیله انگشتا بزم باموم به جیر
 لال بیمیری کخدا صفر خیر نوخوری سجل فاگیر

گفتم غلام بچه، شما حسن لاغره فرزند تقی است
چشمانش را به من خیره کرده می نگریست ، ای خاک بر سرم
لشه دندانم را نگاه کرد ، مشت دستم را دید
صورتتم با این معاینات شد مثل گل دیوار و پته پته افتادم
حالا مگر ول کن معامله است ، چشمانم سیاهی گرفت
نام مادرم ، زخم ، سه تا فرزندم همه را از سیاه و سفید
یک یک بر شمردم و او قبض رسید نوشت
یکدفعه دیدم صاف و پوست کنده گفت . پسر ، حسن
تو بیست و یک ساله و مشمولی ، معطل نکن اینجا را انگشت بزن
مرا میگوئی؟ چنگر شدم (خشکم زد) انگار یک مشربه آب
به پس گردنم ریخته شد و گلاب بروی شما خراب کردم
یکدفعه دیدم که خدا صفر فریاد میزند . پسره حسنگ
چرا جواب نمی دهی؟ مگر زبان به دهان نداری ؟
یکبار و دوبار می خواستم بگویم به سرت قسم ای که خدا صفر
پسر کوچک و پسر بزرگت را با پول از معرکه در بردی
همایهات را انشسته زیر سایه درختت را اخوتگا و مرغ و سگت را
همه را معاف کردی وزیر سرپوش گذاشتی ولی حسن لاغره را مشمول
فردا من به نظام وظیفه بروم بچه هایم را چه کسی باید نگهدارد
مال الا جاره را چه کسی باید بدهد و مزرعه ام را چه کسی بگارد ؟
در دسرندهم انگشت بزرگم را زیر صورت مجلس زدم و پائین آمدم
لال بمیری که خدا صفر خیر نبینی با زرس شناسنامه

پا برنده گيله مرد

در زمستان

ای پا برنده گیلهمرد، ور بکشه تومان بـــــــره
چلبه درونی ، چله درون ، چانچوبکول هیست و چوره
مردم دس چوپور نایه ، تی پیشانه عرق دره
ای خدا ترا برکت بده ، قوت بده ، ترا بداره
شهره تو آباده کونی شهری شیمه جیره خوره
تو بار جیر ماندی بکوده برف گوله گوله باره
اوتول شخصی بوق زنه چل دپاچه ترا دواره
اونکه او پوست دوخوفته نا شمهرا ایجورده فاندیره
من دانمه تونم بدان هو پيله گیل تی نوکـــــــره
شهره تو آباده کونی شهری شیمه جیره خوره

وصف الحال دهقان گیلانی در فصول مختلف سال

ای گیله مرد پابرهنه که لبه شلوارت را بالا کشیده‌ای
در میان گل درچله زمستان ، چانچو به کول خیس
شده و آب از سرو کولت سرازیر است
دست مردم از سرما جمع نمیشود و تو پیشانیت عرق کرد
خدا برکتت بدهد قوتت بدهد ، تو را نگهدارد
شهر را تو آباد میکنی ، شهریها جیره خور شمایند
تو در زیر بار خسته و مانده در حالیکه برف بشکل گلوله میبارد
ماشین شخصی بوق میزند گل بسویت میپاشد و از تو رد میشود
آنکه ته ماشین قائم شده بشما طور دیگر نگاه می‌کند
من میدانم تو نیز بدان که همان گیلک بزرگ نوکر توست
شهر را تو آباد میکنی شهریها جیره خور شمایند

در بهار

افتاب چه دریا پر نزه تاریک سفید صبح بهار
 اوپرکانه دپرکانه جنگله اوخان بلبله هوزار
 شهری بهفتا خواب دره تو ویریزی بعشق کار
 تی برورو شوروم شوره کی ره اجور میسره؟
 شهره تو آباده کونی ، شهری شیمه جیره خوره
 شهری بنفشه نوبری اوسانه زنه خوشینه سر
 هانوبری تی پیا جیری واجه فوجه لشک و لور
 فرق معامله بیدین سینه و پا زیرو زبر
 بهتی بجسته رگ قسم ، باز تی مقام بجور تره
 شهره تو آباده کونی ، شهری شیمه جیره خوره

در تابستان

قلباسد زواله ره آفتاب زاله درونسی
 زلزله خواندن نتانه ، تو همسایه یاور کونسی
 شهری کشاشو بالشه تو ایتا کسه حاصل چینی
 تی قورقوشوم جانسه بنازم مرغانه دشکن نظره
 شهره تو آباده کونی ، شهری شیمه جیره خوره
 شهری سراوضایه نیدین وقتی که لخته به برس
 اتحفی بهم نرس ، چهار تا خاشه کس به کس
 فو بزنی درازه به عاجزه از ایتا مگس

هنوز خورشید از دریا طلوع نکرده در تاریک روشن صبح بهار
 ؟ انعکاس صوت بلبل در میان جنگل برگهای درختان را به تکان در میاورد
 شهری در خواب عمیق فرورفته و تو بعشق گار کردن بر می خیزی
 چهره ات را مه صبحگاهی می شوید چه کسی را چنین دست میدهد
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند
 شهری ، بنفشه نوبرا بر می دارد به سینه اش می زند
 همین بنفشه تازه زیر پای تو بطور انبوه و فراوان ریخته شده
 فرق معامله را بنگر سینه و پا پائین و بالا
 به رگ برجستهات سوگند ، باز هم مقامت بالا تر است
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند

درتابستان

در وسط تابستان در بحبوحه گرما و در میان آفتاب داغ
 که زنجیره از خواندن باز می ایستد تو به همسایه کمک میکنی
 شهری در حالیکه بالمش در بغل گرفته تو یک بغل محصول درو میکنی
 بنازم به تن سرب رنگت تخم مرغ نظر بند بشکن گه از چشم بد ایمن بمانی
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند
 به سر و ریخت ظاهری شهری نگاه نکن وقتیکه لخت می شود بررسی کن
 این تحفه نایاب فقط چهارتا استخوان وصل بهم است
 فوتش بگتی می افتد ، از یک مگس ناچیز عاجز است

توساقي تي پسر ، برار کشتي کونه برم بره
شهره تو آباد کوني شهري شيمه جيره خوره

در پائيز

آفتاب نيشين پائيزه روزان دارانه لا سرخي زنه
تي گاب زيچي جه چرا آموندره مله کونه
ليشه صدایا ايشتاوه ، اوتورايه ، بنده اورسنه
گيشه ، چيري بدست ايسا زاما شه گاوا بيگيره
شهره تو آباده کوني ، شهري شيمه جيره خوره
بج تو کاري ، کج تو داري چاي توتون ، مرکبات
ماست وعسل ، شير و کره ، دوغ و دوشاب ، کبک و کرات
سفره شاه نجفه ، خانه احسانه دهکات
بج فروش مرغانا مانه ، شهري دوتا چوم بهدره
شهره تو آباده کوني ، شهري شيمه جيره خوره
تاجر اگر بشکسته ور ، واستي بشه گورا بسر
تيره اگر نبود ببه تي سره فدا گوله عم پسر
زمين تي گاب صندوقه کلید تي بازوی هنر
منکر کيميا بگو ، دهاتي کيمياگره
شهر تو آباده کوني ، شهري شيمه جيره خوره

موشو کاپيش ، شغال و واشک ، خوک وغيره موفتخور
نخوانده مهمانيد همه گرد کله ، تي سفره دور
مفت خوریدی ، جوفت زنیدي ایتا بیجیر ایتا بجور

تو سالمی ، پسر و برادرت گشتی میگیرند و جایزه میبرند
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند
 در پائیز
 در غروب روزهای پائیز میان درختان سرخی پدید میآید
 گاوشیردهت ، دارد از چرا بر میگردد و مله میکند
 گوساله ماده که صدای مادرش را می شنود از شادی تکان می خورد
 و بندش را پاره میکند
 عروس که ظرف مسی در دست دارد آماده دوشیدن است و داماد
 میرود که گاو را بگیرد
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند
 برنج میکاری ، کج و چای و توتون و مرکبات داری
 و نیز ماست و عسل و شیر و کره و دوغ و دوشاب و گبگ و مرغ
 همچون سفره شاه نجف ، دهات ، خانه احسان است
 شهری بعین مانند مرغهای علاف میماند که همیشه چشمانشان به در است
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند
 تاجر اگر ورشکسته شود باید راه گور را پیش بگیرد
 برای تو اگر سالی نبود شود فدای سرت ای پسر عموی گل
 زمین گاو صندوق و کلیدش بازوی هنر تو است
 به منکر کیمیا بگو که دهقانی کیمیاگر است
 شهر را تو آباد میکنی ، شهریهها جیره خور شمایند
 موشوگاپیش ، شغال و بازو و خوک و غیره که همه مفت خورند
 مهمانان ناخوانده ای هستند که در روز سفرهات جمع میشوند و حلقه میزنند
 مفت میخورند و جفت میزنند یکی پائین یکی بالا

با پس و پیش بنده ، فودار موقتخوره سینه سره
 شهر نوآباده کوسی ، شهری نیمه جیره خوره

آشیری که خوب چاکونه پلایا با مرغ و کسره
 اربابه ور ، آخونده ور ، قیمت سرفقلی داره
 کاشکی بغدر آشیر ، قیمت و قرب بنید نیره
 و حال آنکه نونی بی ، شهر و ولایت چسوره
 شهره نوآباده کونی ، شهری نیمه جیره خوره

سفره الوانه کنار من تو به خاطر آورم
 خدا بسی شو و ازهی هرچی دارم از تو دارم
 می دسی و ظلم گولازکونه کوا برا تعریفا درم
 جز نوکی مدحا بکونه اونکه بنام شاعره
 شهره نوآباده کوسی شهری نیمه جیره خوره

بایت را پس و پیش کن و شایکه کن به سینه، همگی مفتخوران
شهر را تو آباد میکنی شهرها جیره خور شمایند

آشپزی که خوب بپزد پلو را یا مرغ و کـــره
نزد آریاب و آخوند ارزش و سرقفلی دارد
اینگاه به اندازه آشپز برای تو قرب و منزلت قائل میشوند
در حالیکه اگر تو نباشی شهر و مملکت با یر میشوند
شهر را تو آباد میکنی شهرها جیره خور شمایند
در کنار سفره رنگارنگ من بیاد توام
بعد از خدا ترا رازق میدانم ، هر چه دارم از تو دارم
دست و قلم مباحث میکنند از اینکه دارم از تو تعریف میکنم
برای مداحی شاعر ، چه کسی جز او را تو از دوست
شهر را تو آباد میکنی شهرها جیره خور شمایند

توھی بگو، فل فلکا، شل شله

کبلاحسن رشت کرا خب بونــــدره
فقر و فلاکت جه میان شونــــدره
حاصلہ نازہ کرا آمونــــدره
غصہ نوخوور توشکہ ده وابونــــدره
ھی تو بگو فل فلکا شل شله
دینی اتورمیل چی فراوانہ بو
ناز و نیامت همه ارزانہ بو
شون و آمون یکسره آسانہ بو
دوزد و دغل هر کی بو پنهانہ بو
ھی تو بگو، فل فلکا، شل شله
تی جانہ روز و شب پایہ، نظمیه
و ناله زور بگہ ترا، عدلیه
تی ملکا آباد خوایه، امنیه
ده تی غم و غصہ نانم من چیه؟
ھی تو بگو فل فلکا شل شله
نانم او ایام ترا خاطر دره
کورده زاگان سلندر وشنــــدره
دی بید ا بازاره میان یکسره
خیریه هما کرا داشتا نــــدره
ھی تو بگو فل فلکا، شل شله

گر بلائی حسن ، رشت دارد خوب میشود
فقر و فلاکت دارد از میان می‌رود
محصول تازه دارد ببازار می‌آید
غصه بخود راه نده ، گره دارد باز میشود
تو هی بگو فل فل است و شل شل
می‌بینی که اتومبیل‌ها چقدر فراوان شدند
ناز و نعمت ، همه ارزان شدند
رفتن و آمدن‌ها یکسره آسان شده
دزد و دغل هرکه بود ، خود را پنهان نموده
تو هی بگو فل فل است و شل شل
نظمیه ، جانت را شبانه‌روز محافظت میکند
عدلیه نمیگذارد کسی بتو زور بگوید
امنیه ، املاکت را آباد می‌خواهد
دیگر نمیدانم بعد از همه اینها غم و غصه‌ات چیست ؟
تو هی بگو فل فل است شل شل
نمیدانم آن ایام یاد است
که بچه‌های گرد بالباسهای پاره پاره
در میان بازار دیده میشدند
و انجمن خیریه‌ها در همه‌شان را نگاهداری میکنند
تو هی بگو فل فل است شل شل

امروز بوشو سربازخانه حظ بوکون
 جاهل جوانان دریدی او درون
 آسانی دیمه گول بعینه اخون
 هرکی نتانه بیدینه سرنگون
 هی تو بگو فلفلکا ، شل شله
 جفلانه من اوسه کونم مدرسه
 آنهفه زا کان شیدی ، ایچی ایسه
 نه ترس دارم ، نه خوف، ونه وسوسه
 اونکه مرا بترسانه کو ؟ کیسه ؟
 هی تو بگو ، فلفلکا ، شل شله
 می پیله زای ، روزنامه خوانه خوره
 تمام دنیا خبرانه داره
 حیف که نتانم بخوانم من میره
 هرکه سواد داره مگر غم داره ؟
 هی تو بگو فلفلکا ، شل شله
 هرشب ای سیطیر دوسیطیر درس خوانم
 حواس نارم ولی بازم پی کونم
 الان کتاب اولا خوب دانم
 اگر مردم خوانمه تا تانم
 هی تو بگو فلفلکا ، شل شله
 شال و کمر چینه ، بگادم کنار
 نیمتنه شلوار دوکودم با وقار

امروز برو در سربازخانه و خوشحالی کن
 جوانان کم سن و سال را در آنجا خواهی دید
 که برجستگی های صورتشان برنگ خون است
 هر که تاب دیدنشان را ندارد سرنگون باد
 تو هی بگو فل فل است شل شل
 من بچه ها را مدرسه روانه میکنم
 لابد آن همه بچه ها که بعد رسه میروند حکمتی دارد
 نه ترسو و خوفی در من است نه وسوسه ای
 آنکه بتواند مرا بترساند بگو ببینم کیست و کجاست
 تو هی بگو فل فل است شل . شل
 پسر بزرگم روزنامه خوان شده
 به اخبار همه دنیا آگاه است
 افسوس که من قدرت خواندن ندارم
 آنکه سواد دارد چه غم دارد؟
 تو هی بگو فل فل است . شل شل
 شبها ، یکی دو سطر درس میخوانم
 گرچه حواسم سرجان نیست ولی از تعقیب غفلت ندارم
 اکنون کتاب اول را خوب یاد گرفته ام
 اگر مرگ و میری پیش نیاید تا آخر عمر ، از تحصیل دست بر نمیدارم
 تو هی بگو فل فل است شل شل
 شال و کمر چینم را بکناری انداختم
 و به گت و شلوار تبدیل کردم که با وقار تر است

کولای پهلوی کونم افتخار
 ترابخداقشنگ نوبوستم برار ؟
 هی تو بگوفل فلکا ، شل شله

جواب

میرزا تقی باز اگبانا زنی
 مردم بدبختیه والله نانی
 تی چومه امرا خبسه همّا دینی
 خدا نکوده بعینه ماهه مانی
 هی مراگی فل فلکا شل شله
 می پلا خور قوندره گه خوایما
 هر جا که من شم گه خونم آیما
 اون مراگه ، و ترا بیایما
 بامو بگفت ، خوترا نخایما
 هی مراگی ، فل فلکا ، شل شله
 هی مراگه تو خوراخانم دوخسان
 زناکان نام محترمه در جهان
 لفظ ضعیفه ناورا برزبان
 من که به تنگ باموم خدا ، الامان
 هی مراگی فل فلکا ، شل شله
 نیمساق وروبنده می زن بد دانسه

به گلاه پهلوی افتخار می‌کنم
 ترا بخدا نگاه کن آیا قشنگ تر نشدم
 تو هی بگو فل فل است شل شل

میرزا تقی ، باز از این حرفها میزنی
 تو از بدبختی مردم بخدا خبر نداری
 خوبست که با چشم خود همه را می‌بینی
 خدا ننماید ، بعین مثل ماه میمانی
 هی بمن میگوئی فل ، فل است و شل ، شل
 عیال من از من گفش قندره میخواهد
 میگوید هر جا تو بروی منم می‌آیسم
 میگوید باید تو را بپایسم
 آمدیم و گفت تو را نمیخواهم
 هی بمن میگوئی فل فل است شل شل
 همه‌اش بمن متعرض است که باید خانم خطابم کنی
 نام زنان در جهان محترم است
 کلمه " ضعیفه " را نباید بزبان بی‌باوری
 من که از این حرفها به تنگ آمده‌ام ای خدا ای امان
 هی بمن میگوئی فل فل است شل شل
 روبنده و نیمساق را عیالم بد می‌داند

گب نزنم ، خوسرا چادر ننه
ایوار ایوار بلند بلند شعر خوانه
بگم نوا می سر مغزا زنه
هی مرا گئی ، فل فلکا شل شله
ایوار گه کی نیمتنه شلوار دوکون
ایوار گه کی تی ریشا هما فوکون
ایوار گه کی ، آروغ نزن ، خوس نوکون
تی دیمما صابون بزن خوشگل چاکون
هی مرا گئی فل فلکا ، شل شله

طلاقه دم ، پخت و پزا خب دانسه
می قبض و اقباضه نویسه ، خوانسه
اگر بدارم ، مرا بی پسا کونسه
والله کس ، می دیله دردا نانسه
هی مرا گئی فل فلکا ، شل شله
اون خوره فکر کونه که پس من خرم
شیطان مرا گه ، ایتا ده بخرم
آبی حیا سر ، آویستی بساورم
اگر نوکودم جه خودش کتخرم
هی مرا گئی ، فل فلکا ، شل شله